

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๑/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๘/๒๕๖๒

วันที่ ๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

เรื่อง นายสุธา ผลร้อย และนายวิจิตร ศิริการ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายสุธา ผลร้อย และนายวิจิตร ศิริการ (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าผู้ร้องทั้งสองเป็นโจทก์ ยื่นฟ้องผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๑ ตำบลปากอ อำเภอมืองพังงา จังหวัดพังงา เป็นจำเลยที่ ๑ และนายอำเภอมืองพังงา เป็นจำเลยที่ ๒ ต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ ในฐานะความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เนื่องจากจำเลยที่ ๒ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๑ ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการนำชี้เดินสำรวจที่ดินรังวัด จดแจ้ง ลงนามในบันทึกถ้อยคำ แก่ไขรูปแผนที่ ดำเนินการจดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานที่ดิน และศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ มีคำพิพากษายกฟ้อง เนื่องจากผู้ร้องทั้งสองไม่ใช่ผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์และได้ยื่นคำร้องโต้แย้งว่าคำพิพากษาดังกล่าวได้อ้างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๕ ในการตัดสินชี้ขาดคดีเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ (๒) และมาตรา ๕๐ (๒) จึงขอให้ศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบส่งคำร้องโต้แย้งดังกล่าว

ให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย แต่ศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบมีคำสั่งให้ยกคำร้อง เนื่องจากไม่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง และพิพากษาขึ้น ผู้ร้องทั้งสองได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ขอให้เสนอเรื่องพร้อมความเห็น ต่อศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๑๖ (๑) และข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วยวิธีการดำเนินคดี ทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๐ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ (๒) และ (๓) และมาตรา ๕๐ (๒) และคำสั่งไม่รับคำฟ้องของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินมีหนังสือแจ้งว่าแม้ผู้ร้องทั้งสอง จะกล่าวอ้างว่าได้รับผลกระทบจากคำพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ แต่ก็ไม่ถือว่าได้รับความเดือดร้อนหรือความไม่เป็นธรรมอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ทั้งนี้ ผู้ร้องทั้งสองได้เคยยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ และศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งที่ ๑/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๖๒ ไม่รับคำร้อง ไว้พิจารณาวินิจฉัย สรุปได้ว่า กรณีขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๑๖ (๑) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้น ข้อเท็จจริงตามคำร้อง ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องทั้งสองได้ถูกละเมิดที่เป็นผลมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กรณีจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ และกรณีขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่าข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วย วิธีการดำเนินคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้น เป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายลำดับรอง ซึ่งเป็น กรณีที่กฎหมายบัญญัติขั้นตอนและวิธีการไว้เป็นการเฉพาะ และยังมีได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือ วิธีการนั้นครบถ้วน จึงเป็นกรณีต้องห้ามตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา ของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๓) ส่วนกรณีขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่าคำพิพากษาและ คำสั่งของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้น

แม้ผู้ร้องทั้งสองจะ ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินได้แจ้งผลการพิจารณาแล้วก็ตาม แต่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๔ บัญญัติให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเป็นที่สุด เว้นแต่ จะได้รับอนุญาตให้ฎีกา ซึ่งข้อเท็จจริงตามคำร้องไม่ปรากฏว่าผู้ร้องทั้งสองขออนุญาตฎีกาและได้รับ อนุญาตให้ฎีกาแต่ประการใด กรณีเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นกรณี ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔)

ต่อมาผู้ร้องทั้งสองได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาแล้ว แต่ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกา ให้ยกคำร้อง และไม่รับฎีกาของผู้ร้องทั้งสองไว้ เนื่องจากไม่เป็นกรณีที่เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงและ ข้อกฎหมายแล้วอาจมีผลเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและ ประพฤติมิชอบ ซึ่งได้วินิจฉัยไว้ชอบแล้วว่า ผู้ร้องทั้งสองไม่ใช่ผู้เสียหายในความผิดดังกล่าว อันไม่เป็น ปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย ผู้ร้องทั้งสองจึงยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยใหม่ ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องทั้งสองต้องด้วย รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคล ซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัย ว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรือ อาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้อง ต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือ เสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิ

- ๔ -

หรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วย โดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” และ วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องทั้งสอง ยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยใหม่ เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำสั่งไม่รับ คำร้องของผู้ร้องทั้งสองไว้พิจารณาวินิจฉัยตามคำสั่งที่ ๑/๒๕๖๒ โดยมีเหตุผลว่าเป็นเรื่องที่ศาลอื่น มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นกรณีต้องห้ามตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) แม้ตามคำร้องนี้ผู้ร้องทั้งสอง จะได้ยื่นคำสั่งของศาลฎีกาที่มีคำสั่งไม่รับฎีกาไว้พิจารณา ก็ได้มีผลให้ข้อเท็จจริงตามคำสั่งที่ ๑/๒๕๖๒ เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคสาม ดังนั้น ผู้ร้องทั้งสอง จึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๒๑/๒๕๖๒)

(นายจรยุทธ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ